

[Grethe Philip.]

i øjeblikket på papiret med en almindelig tilsynsordning, der omfatter bestemte grupper af børn. Jeg tror, at alle, der har læst socialforskningsinstitutets redegørelse for de nylig foretagne undersøgelser over børneværnenes tilsynspraksis, vil have fået et meget stærkt indtryk af, at den nuværende ordning med tilsynet er uholdbar. Den fungerer simpelt hen overhovedet ikke i et antal kommuner omfattende en tredjedel af alle husstande, og instruktionen af de tilsynsførende synes ofte at være særdeles mangelfuld. Vi læser da også i pressen tilbagevendende om grelle tilfælde af vanrøgt af børn, som der ikke i tide er skredet ind over for. Noget må altså gøres, men hvad?

I lovforslaget er man gået radikalt til værks ved helt at afskaffe tilsynet med børn født uden for ægteskab og med børn, til hvis forsørgelse der udbetales bidrag gennem det offentlige. I stedet vil man give de pågældende familier tilbud om rådgivning og støtte. Kredsen af børn, der i dag ifølge loven er undergivet tilsyn, er næppe den rigtige, og vi ved, at adskillige ugifte mødre har følt tilsynet som en tort og en forsmædelse, i det mindste som en utidig indblanding; men alligevel er det måske vel tidligt med et pennestrøg at slette det hele. Tilsynet er dog, som det er sagt, børneværnets fremskudte øjne og kan som sådan give en vis sikkerhed, vel at mærke når det udøves. Jeg kan ikke helt frigøre mig for den tanke, at vi burde vente med at tage bestemmelse om en eventuel ophævelse af tilsynet, indtil der foreligger resultater fra de igangværende undersøgelser i socialforskningsinstituttet om, hvilke børn der må anses for særlig truede. Det er mit indtryk, at denne opfattelse deles af adskillige, der i det daglige arbejder på dette felt. Det var i denne forbindelse måske også værd at overveje, om der ikke er behov for en særlig støtte og måske et særligt tilsyn, eventuelt obligatorisk, til de ganske unge forældre, der ofte står alt for umodne og uvidende til på forsvarlig vis at kunne tage vare på deres børn.

Som en nydannelse, der vel også i nogen grad er tænkt som en erstatning for tilsynet, indføres en bestemmelse om, at alle kommuner skal indføre familierådgivning

i tilslutning til børne- og ungdomsværnets virksomhed. Familierådgivning er et moderne begreb, der ikke står skarpt afgrænset, men kan dække over meget forskelligt. Det er derfor naturligt at bede den højtærede socialminister sige os lidt om, hvad ordet familierådgivning står for i lovforslaget. Jeg er for så vidt positivt indstillet over for en rådgivning, der sigter bredere mod hele barnets situation under hensyntagen til, at barnet indgår som led i en familie. Vi har sikkert hidtil været alt for tilbøjelige til at løse de enkelte konflikter isoleret uden sammenhæng med barnets relation til og afhængighed af dets familie.

Rådgivning er imidlertid et vanskeligt gebet, når det går ud over det rent oplysende. Erfaringerne fra mødrehjælpen viser da også, at familierådgivning nok kan være resultatrig, men tillige er et tungt, kostbart og langvarigt arbejde, således som det dér er lagt til rette, og familierådgivning kan også, har man indtryk af, være direkte skadelig, hvis den udøves på forkert måde af folk, der ikke er sagkyndige. Jeg spørger derfor: hvilke opgaver skal familierådgivningen have? Er det tanken, at familierådgivningen, således som der i høj grad kunne være brug for det, skal virke koordinerende mellem de forskellige sociale institutioner og ved foranstaltninger, der sættes ind fra forskelligt hold? Jeg tænker f.eks. på den hjælp, der ydes af mødrehjælpen, af børneværnene, af de forskellige hjem for svangre kvinder, børnehjem o.s.v. Skal familierådgivningen eventuelt også være en almindelig medmenneskelig rådgivning, hvad man så vil forstå ved det, og har man eventuelt desuden gjort sig tanker om, at der også gennem familierådgivningen skal udøves et dyberegående case work, således som vi hører om det fra USA? Hvem skal tage sig af denne familierådgivning? Skal det være socialrådgivere, der udøver den, og i så fald: hvordan får vi nok af dem — vi ved, at der i forvejen er meget stor mangel på socialrådgivere — eller skal rådgiverne være folkevalgte børneværnsmedlemmer, og hvorledes får vi dem da instrueret til dette arbejde?

I Århus har man haft særdeles gode erfaringer fra udsendelse af husholdningsuddannede hjemmekonsulenter, der giver prak-